

Vznik a vývoj vesmíru, 1 (zpracoval Jiří Svršek) (komentář 19.09.2000)

Otázce věčnosti a nekonečnosti vesmíru se důkladně věnoval filosof *Immanuel Kant*. ...Proč by měl právě v určitém okamžiku vesmír vzniknout ? Ve skutečnosti jsou argumenty pro věčný vesmír a argumenty proti němu založeny na předpokladu, že čas plyne neustále, nezávisle na existenci vesmírupojem času před vznikem vesmíru ovšem nemá smysl.....už Augustin usuzoval, že čas je vlastností vesmíru a neexistuje tedy dříve, než vznikl vesmír.

Moje hypotéza se domnívá, že *tento* vesmír jsou stavy (fyzikální stavy) vzniklé a vznikající kombinační funkcí dvou veličin a to času a délky a z nich i stav = hmoty. Tím, že jsem řekl „*tento* vesmír“, jsem ovšem vyslovil (stanovil) novou domněnku a to, že současný pozorovaný vesmír bude jen jedním z fyzikálních kombinačních stavů-nikoliv různých vesmírů, ale kombinačních stavů dvou veličin pro mnoho změn Jednoho Velvesmíru. Přitom může být Velvesmír (coby pojem, stav, vjem existenčno...) pouze „vesmír-stav **a**“ jako inertní vesmír, ve kterém čas JE a prostor JE , ale čas „tam“neběží a prostor se „tam“nerozpíná (nesmršťuje) a „vesmír- stav **b**“, což JE naše podoba vesmíru (v nekonečném počtu variant kombinací všech z \underline{x} a \underline{t} v „tomto“ vesmíru *minus* jedna kombinace a tou je onen první **a**) inertní vesmír. Ve variantě **b**) „naš vesmír“ čas původně (v **a**) „stojící“-jakožto pojmově nekonečný, či veliký JEDNA...- běží. Čili :Čas v našem vesmíru,variantě **b**) běží a to v tom smyslu, že v inertním vesmíru „nebžet“ znamená existenci poměru času k délce v poměru \underline{c} (rychlost světla), lépe řečeno je tam v **a**) v poměru \underline{c}^3 . Pojem „čas běží“ je vjem >hmoty< o tom jaký je poměr délky ku času, tedy jaká je rychlost hmoty, tedy jaké je smršťování hmoty oproti „inertnosti“.

Všude tam, kde je poměr délky a času jiný než rychlost světla, tam „se pozoruje“ běh ,chod času, čas „se odvíjí“ tehdy, když „se hmota proměňuje“a současně se proměňováním zesložituje...

Takto postavenou hypotézou se odbourává otázka „co bylo před vznikem vesmíru“.(opakuji) : Před vznikem *tohoto* vesmíru je-existuje jeho"základní" varianta : inertní vesmír, ve kterém panuje jen „jedna“ varianta kombinací stavů z délky a času.

Ve druhé variantě „téhož“ vesmíru panuje nekonečné množství stavů variant ze dvou veličin...v první inertní variantě panuje „jeden stav“ nekonečně dlouho, tedy >neurčitě< dlouho a nekonečně je tam prostoru, tedy >neurčitá je velikost prostoru.

Je-li, existuje-li tedy Velvesmír dvou stavů **a**) inertní (jako >jednička<, či >nekonečno<, či >neurčito<, či >nula-singulárnost<...) a stav **b**) fyzikální : souborem proměnlivých stavů kombinací dvou veličin, pak by mohla být polemizována otázka „proč je historie tohoto **b**) vesmíru konečná (námi měřená) a proč je velikost objemu tohoto vesmíru konečná, měřená ??

Historie-> znamená, že čas běžel – odvíjel se, tedy podle hypotézy byl čas v jiném poměru s délkou než je \underline{c} (\underline{c}^3) ...tedy běže-li čas, (při panování poměr-rychlost jako \underline{v}), musela existovat hmota, stav hmoty (ve kterém je rovněž „neinertní rovnováha“veličin). Konečnost historie- at už jí měřím z pozice kvarku –mikrosvěta či pozice galaxie –makrosvěta, je konečná,- což je podivné... vůči inertnímu stavu časoprostoru $\underline{c}^3/\underline{c}^3 = \underline{v}^n/\underline{v}^n$ ($\underline{c}^3/\underline{c}^3 = \underline{k} \underline{v}^n/\underline{v}^n$...?). Vysvětlení o tom, že **b**) stav – náš vesmír začal odvíjením času a změnou velikosti prostoru – proměnou původního prostoročasu na „tento prostoročas“a tvořit hmotu (co do hmotnosti) i hmotu co do strukturální složitosti kombinací z \underline{x} a \underline{t} ,vysvětlení je pak na 50 % zodpovězeno, řeknu-li, že důvodem je „zahajovací změna“ podle zákona paraboly. Je to nelineární vývoj-změna inertního původního stavu **a**) , která „v jistém >okamžiku< nastala“ ...a nastala „v jistém bodě inertního časoprostoru původního“...původního ??...anebo „on“(původní inertní) je i >zde mezi námi<, furt...(?) a vesmír **b**) „je v něm“...

Původní Kantova či Augustinova otázka o „vzniku“ vesmíru, anebo pojem „jaký byl vesmír před jeho vznikem“, se v mé interpretaci zcela nezodpověděl, pouze se posunul do jiné polohy otázek.

Je-li varianta : **a**) inertnost najednou měněna na **b**) neinertnost...,pak (kauzalita) jde o zodpovězení otázky : jak se inertnost mění a proč ??? Slovo *kdy* a *kde* zde už nemusí figurovat, neb zodpoví-li se *proč* , pak se zodpoví i **kdy** a **kde** .

Je-li vypořezována „v tomto vesmíru **b**)“ symetričnost jevů a stavů a tím i vypořezována nesymetričnost...a vyhledán důvod symetrií a asymetrií, pak by toto vypořezování zodpovědělo i těch dalších 50 % neznámých otázek: tedy proč Velvesmír si „zahajuje“ variantu **b**) v „určitém

okamžiku“ a „určitém bodě“ (anebo zahájil „chod času“ ve všech inerciálních kvantech svého času c^3 ...změnou na parabolické stavy kombinací délek a časů a tím kombinací hmoty...) Zůstává poslední otázka :proč ??? Proč platí prvotní asymetrie ?? Je asymetrie sama ? Mění se asymetrie v symetrii anebo naopak ??

Existují asymetrie i symetrie současně ??

Hubbleův objev přivedl úvahy o počátku vesmíru do sféry vědy.Od pozorování rozpínání vesmíru byl krok k myšlence,že existoval okamžik,kdy byl vesmír nekonečně malý s nekonečnou hustotou..(za takových okolností přestávají platit zákony fyziky...a věda je zbavena možnosti jakýchkoliv důkazů. Expandující model vesmíru tedy Stvořitele nevyklučuje, ale omezuje dobu, po kterou mohl odvést svoji práci....Nemá smysl předpokládat,že vesmír byl stvořen před velkým třeskem.

Tyto úvahy jsou logické potud, pokud panuje nedotknutelnost doktríny o tom, že vedou-li poznatky o vesmíru k singulárnímu bodu, že tedy *musel* být vesmír „stvořen“ ;a že čas musel „začít“ a že musela být ona singularita i pro prostor a tím nekonečná hustota hmoty v prostoru ve smyslu limitního směru do minulosti.

Tyto úvahy nejsou o **nic pravdivější** než myšlenka o : „vzniku **tohoto** vesmíru - tedy **přeměny** jednoho stavu v jiný stav, při „spuštění chodu času“, nikoliv vzniku času, a tím při návrhu myšlenky, že hmota od zahájení chodu času je postupně tvořena,“se vytváří“, anebo se její jiný“virtuální“ stav přeměňuje na „nevirtuálnědnešní“ a to ve smyslu „přeměny něčeho v něco“ a tudíž nemusel být absolutní prostor nulový – singulární, a mohla nastat (singularita) varianta „místně nestatického časoprostoru“, varianta nového „vznikajícího“ časoprostoru - jako přeměňujícího se časoprostoru původně inertního - na stav „zbytkového časoprostoru, zakřivujícího se pro existenci hmoty, kdy i u hmoty se jedná o několikanásobně zakřivený časoprostor sám (vědci říkají >kompaktifikace veličin< a je to vědecké, neb to říkají vědci a já říkám kompaktifikace časoprostoru, což je také kompaktifikace veličin v jinémžto duchu a to je nevědecké neb to říká nevědec...)....a to >zakřivený< podle universálního kódu – pravidla – zákonu (matematicky popsateľného) (jehož smysl teprve poznáme) ,tedy, že konstrukce hmoty je ze dvou elementárních komponentů a jimi jsou délka a čas.

Tato úvaha je méně pravdivá, neb je méně bádaná...co je více bádané je pravdivější...

Newton věřil v absolutní čas.Domníval se,že lze jednoznačně určit časový interval mezi dvěma událostmi

Zde se **automaticky** a odjakživa uvažuje o tom, že čas je něco co „běží“,“odvíjí děj, historii“.Jaká se však odvíjí historie na fotonu ? ,na raketě, která se svou rychlostí blíží rychlosti světla ? Fyzika říká, že „tam“ v raketě běží čas zase stejným tempem jako při startu, ale , že pozorovatelé z oněch dvou soustav se pozorují jinak : raketa vidí na startodromu - tam že čas se zrychlil a startodrom vidí, že v raketě se čas skoro zastavil. To,že v raketě běží čas stejným tempem asi nebude až tak pravda, neb odstrkáváme problém „narůstání“ hmotnosti takové rakety až „nadevše meze“ při rychlosti c . Takže, aby hmotnost nenarůstala „nade vše meze“ bude se dít i „něco“ s časem „v raketě“...anebo „se zbytkem vesmíru“...anebo s intervalem „historie – tedy věkem vesmíru...anebo bude „VŠE JINAK“

Hovoří-li Newton o časovém intervalu mezi dvěma událostmi, tak se ptám jaký je časový interval na fotonu mezi t_1 a t_2 (je-li tam „běh času“ ? a je-li, pak jaký se tam tedy udál „děj“...neb děj je podmiňující vůbec pro „chod“ času. ? a děj není jen to že „uplyne“ čas aniž se co stane...)

Roku 1887 provedl Albert Michelson a Edward Morley experiment, který prokázal,že rychlost světla v obou směrech (ve směru pohybu i ve směru kolmém na pohyb, kde je $v=0$) je stejná....a v r. 1905 H.Lorentz vysvětlil další výsledek M-M pokusu ,totiž zkracování délek předmětů a zpomalování času.

Ano, ale už zůstalo v pozadí v nepovšimnutí to, že efekty relativity v každé ze dvou soustav jsou v součinu komplementární v daných směrech, tedy i ve směru pohybu i ve směru na něm kolmém ...a nepovšimnuty další skutečnosti , že opravným činitelem „gama“ provedeme „soulad“ mezi netotožnými inerciálními soustavami (vlivem změny rychlosti) ale tím, že provedeme i korekci hmotnosti tímto součinitelem „gama“, tak provedeme obdobný „vynucený soulad“ netotožných soustav – netotožnosti stavů hmot v jejich setrvačném pohybu a tím oběma kroky „relativistických oprav“ časoprostoru i hmoty

přeneseme jen nevyřešený problém „o patro výš“, tedy „chybu při změně relativity časoprostoru“ eliminujeme toutéž invariantní chybou relativistické opravy hmotnosti...tautologický kruh, kterým zastřeme a zastíráme podstatu hmoty. A přesto je toto řešení >pořádku<

($1 \neq 2$ rovnicí nyní opravíme na : $1 + 10^{50} \neq$ anebo $= 2 + 10^{50}$)

Takto se dá opravit fyzika , ale nee **pravda..**

Já tím z á s a d n ě chci říci, že relativistické Lorentzovské opravy sice eliminují narůstající chybu při zvyšujících se rychlostech, ale neopravují původní skrytou „prachybu“(prazáhadu)-nepřesnost Newtona, A relativita ještě neřeší podstatu přírody : společnou podstatu jednotnosti sil, podstatu gravitace , podstatu interakcí a stavby elem. částic.

Intenzita světla hvězd a galaxií klesá s druhou mocninou vzdálenosti zdroje. E.Hubble oznamuje , že posun spektrálních čas ve spektrech galaxií není náhodný,ale je přímo úměrný vzdálenosti těchto galaxií od nás.Dopplerův efekt říká,že přibližující se zdroj světla má barvu ve spektru posunutou (kolmo na pohyb) k modrému konci...příčinou tohoto jevu je,že pokud se zdroj přibližuje,projde okem pozorovatele více vln za daný časový interval,než zdroj za **tento** ????? (**anebo by se mělo říci : tentýž** !!!!!!!) časový interval vyše.Tento časový interval zde na Zemi při dopadu dvou fotonů z kvasaru, je >tento< i tam na kvasaru ??, tento časový interval je tam na kvasaru stejně dlouhý jako zde na Zemi ??, tento časový interval při rychlosti Země $v = \cos i$ je stejný jako časový interval kvasaru při rychlosti jeho

$v = \cos i + \text{vosy} ???$ (...a foton vlivem svého letu „průchodem historií“ nemění svou nesenou informaci ??)...nejsou tyto efekty a jevy ještě něčím „opravovány“ ?? a nepodobají se náhodou oněm zjištěním z M-M experimentu ??, a oněm zjištěním z M-M ex. dosud nevyřčeným ?? a nesouvisí ony s oním principem neurčitosti v mikrosvětě ??a možnou korekcí „v komplementárnosti jevů „makro s mikro“ ?? fyzikové mlčí...důvod ? : Nikoliv proto :co se říká (a zda špatně hodně nebo špatně málo) , ale proto **kdo** to říká.

Vlastnosti nestatických modelů vesmíru mohly být předpovězeny už na základě Newtonské teorie...ale víra všech fyziků ve statický vesmír byla natolik silná,že přetrvala ž do století dvacátého.Dokonce i Albert Einstein i když už formuloval OTR,si byl neměnností vesmíru natolik jist,že svou teorii upravil aby (víře a potřebě) stacionárnosti dostál...

Někdy dogmatismus a víra ve vnímání reality a vesmíru „starým pohledem“ je tak silná, že se já nedožiji ani za sto let, že by si fyzikové všimli a prozkoumali moji myšlenku.

Einstein do svých rovnic (s Riemanovským tenzorem křivosti kontra souvislost tenzor hmotnosti a energie) ...tyto rovnice jsou druhého řádu, vycházejí z pohybových rovnic a dosadí-li se za Gravitační konstantu „jiný rozměr“, tedy „jiné rozměrové pojetí“, tedy „zdědí-li gravitační konstanta rozměr sestavený nikoliv z komponent v nichž je hmotnost nazývána **substitučním písmenkem m** , pak bude mít gravitační konstanta rozměr dvouveličinový a bude VYTVOŘENA tak, aby rovnice pohybové změnili svůj tvar na >rovnici paraboly<.G je prostě $G=(2/c) \cdot (\Delta t / t)$

... popřípadě diskutabilní

výraz : $G_h = c \cdot H \cdot (t / \Delta t)$, který souvisí s „nárůstem-vznikem hmoty ve vesmíru“ a tedy G_h je nepřímou úměrné nárůstu-vzniku hmoty ve vesmíru.

...Einstein tvrdil,že prostoročas má vrozený sklon k rozpínání a že tato tendence může být v rovnováze s přitažlivostí hmoty,takže výsledkem je statický vesmír.

Vyjádřil-li bych to dojmově, tak Einstein říká : „růžatá boule“ a já „boulatá růže“ (oba nepřesně říkáme totéž). Rigorózně k jeho větě chci říci, že >tendence< ještě nemůže být v rovnováze se silou,silou tu jako gravitační. A Má-li Einstein dojem o *rozpínání časoprostoru*, že je v rovnováze s grav.přitažlivostí, pak ale dává do rovnováhy hmotu a časoprostor, anebo časoprostor a sílu gravitační coby ekvivalenty.

Oč nepravdivější je domněnka,že „vesmír stojí“ a vše co „v něm“ hmotní se smrštuje vůči „statické periferii“, statické v tom smyslu, že všude tam „mimo“ vesmír, kde jen „nehmota“ (fotony) je stav časoprostoru v pozici c^3 a čas tam neběží, rozpínání je nulové a hmota je ve stadiu „nehmota“(klidová hmotnost nulová)

Bondl,Gold a Fred Hoyle ...podle jejich teorie se v prázdném prostoru mezi galaxiemi vytváří nová hmota.Při zabudování této myšlenky do teorie stacionárního vesmíru,by znamenalo,že požadované množství hmoty by bylo natolik nízké – jedna částice na krychlový kilometr za jeden rok- aby teorie zůstal v souladu s pozorováním

Práce Lifčiče a Chalatnikova byla cenná v tom, že ukázala na možnost velkého třesku, ale nevyřešila zásadní problém, zda velký třesk musel nastat.

Penrosův teorém tvrdí, že každá hvězda musí skončit v singularitě a její časově obrácená verze tedy tvrdí, že každý expandující vesmír podobný Fridmanovu modelu určitě v singularitě začal.

Princip Occamovy břitvy : z teorie odstranit všechny prvky, které nelze experimentálně ověřit (do teorie nezavádět žádné nadbytečné pojmy, teorie formulovat co nejjednodušeji.)

Kvantová mechanika je založena na teorii pravděpodobnosti, která vychází z teorie míry a integrálu. V kvantové mechanice se nehovoří o částicích nebo vlnách, ale pouze o výsledcích pozorování. Při popisu některých jevů se musí použít vlnový popis, u jiných jevů kvantový popis. Pozoruhodným výsledkem uvedené duality je interference částic. Díky dualitě vln částic, kterou zavádí kvantová teorie, lze pozorovat také interferenci částic, která se projeví mimo jiné např. v tom, že jedna částice může projít současně dvěma štěrbinami.

Richard Feynman : Lidé nakonec relativitě porozuměli... na druhé straně mohu myslím s určitostí říci, že kvantovou mechaniku nechápe nikdo.

Každá částice má svoji antičástici. Při vzájemné srážce částice a antičástice tyto anihilují – změní se ve fotony.